

Χριστουπόλεως Βαρνάβας: Ο Άγιος Ιγνάτιος απεδείχθη έμπειρος κυβερνήτης, ο οποίος οδήγησε την Εκκλησία ανάμεσα από πολλούς κινδύνους

/ [Ενορίες](#)

Θεωρούσε τα στόματα των θηρίων πιο ήμερα από τις γλώσσες των τυράννων, γιατί τα μεν τον οδηγούσαν στη Βασιλεία του Θεού, ενώ οι δε τον κρατούσαν δεμένο στη γη. Έτσι, τόσο ο Παύλος όσο και ο Ιγνάτιος λάμπουν μέσα από τα δεσμά και το μαρτύριό τους.

Ιερά αγρυπνία τελέστηκε την Παρασκευή 19 Δεκεμβρίου (Προεόρτια των Χριστουγέννων, Ιγνατίου ιερομάρτυρος του Θεοφόρου, Φιλογονίου Αντιοχείας, Ιωάννου νεομάρτυρος εκ Θάσου, Ιωάννου ιερέως του εν Κρονστάνδη), στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στην οποία ιερούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Χριστουπόλεως κ. Βαρνάβας, Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει».

Το κήρυγμα του Θεοφιλεστάτου είχε ως αφορμή την εορτή του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου με κεντρικό άξονα την έννοια των «δεσμών» για τον Χριστό, όπως βιώθηκαν από τον Απόστολο Παύλο και τον Άγιο Ιγνάτιο, και την αντιπαραβολή τους με τη σύγχρονη χριστιανική ζωή.

Αρχικά γίνεται αναφορά στον Απόστολο Παύλο, ο οποίος, αν και φυλακισμένος στη Ρώμη, απευθύνεται στους πιστούς με το «παρακαλώ». Το «παρακαλώ» δεν παρουσιάζεται ως ένδειξη αδυναμίας, αλλά ως έκφραση πνευματικής δύναμης και ταπείνωσης. Σε αντίθεση με τον κόσμο, που θεωρεί ισχυρούς όσους απειλούν και επιβάλλονται με εγωισμό, ο χριστιανός αναγνωρίζει ως μόνη αληθινή δύναμη τον Θεό.

Τα δεσμά του Παύλου δεν αποτελούν ντροπή, αλλά καύχημα, απόδειξη της απόλυτης αφοσίωσής του στον Χριστό. Ο ίδιος μνημονεύει συχνά τις αλυσίδες του, οι οποίες ισοδυναμούν για εκείνον με βασιλικό στέμμα, όπως χαρακτηριστικά σχολιάζει ο Ιερός Χρυσόστομος.

Ο Παύλος, αν και θα μπορούσε να καυχηθεί για τα οράματα, τα θαύματα και τις Εκκλησίες που ίδρυσε, προτιμά να προβάλλει τους κόπους και τις θλίψεις του. Τα δεσμά του μαρτυρούν ότι θυσιάσε τα πάντα για τον Χριστό και υπέμεινε κακουχίες για τη σωτηρία των ανθρώπων. Ακόμη και μέσα στη φυλακή συνέχισε το ιεραποστολικό του έργο, οδηγώντας ψυχές στον Χριστό, γεγονός που αποδεικνύει ότι η πίστη δεν φυλακίζεται.

Στη συνέχεια ο λόγος του Θεοφιλεστάτου στράφηκε στον Άγιο Ιγνάτιο τον Θεοφόρο, τον επίσκοπο Αντιοχείας και αποστολικό Πατέρα, ο οποίος παρουσιάζει εντυπωσιακές ομοιότητες με τον Απόστολο Παύλο. Ο Άγιος Ιγνάτιος, δεμένος και αυτός, οδηγείται από τη Συρία στη Ρώμη για να μαρτυρήσει, γνωρίζοντας ότι θα παραδοθεί στα θηρία. Αντιμετωπίζει το μαρτύριο με χαρά και ανδρεία, θεωρώντας ότι θυσιάζεται «υπέρ του κοινού ονόματος και της ελπίδος», δηλαδή του Χριστού.

Ο Άγιος Ιγνάτιος ανήκει στους αποστολικούς Πατέρες, καθώς έζησε την εποχή των Αποστόλων και υπήρξε μαθητής τους. Χειροτονήθηκε επίσκοπος από αυτούς, γεγονός που εγγυάται την ορθότητα της πίστης και την αγιότητά του. Ο βιογράφος του τον παρουσιάζει ως άνθρωπο με πλήθος αρετών: σώφρονα, δίκαιο, εγκρατή, φιλόξενο, ανεπίληπτο, αφιλόγυρο και διδακτικό. Όλα αυτά συνθέτουν την εικόνα ενός ιδανικού ποιμένα, πρότυπο και για τους σημερινούς χριστιανούς.

«Ο Άγιος Ιγνάτιος απεδείχθη έμπειρος κυβερνήτης, ο οποίος οδήγησε την Εκκλησία ανάμεσα από πολλούς κινδύνους και στο δρόμο που χάραξαν οι Άγιοι

Απόστολοι. Επέτυχε δε το δύσκολο έργο του γιατί είχε συνοδίτη τον αρχηγό της πίστεως μας, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, ο οποίος τον ενίσχυε σε όλη την αγωνία του και το μαρτύριό του.»

Κατά τη μεταφορά του στη Ρώμη, ο Άγιος Ιγνάτιος υπέμεινε σκληρή μεταχείριση από τους στρατιώτες. Παρ' όλα αυτά, η ψυχή του πλημμυρίζει χαρά. Μέσα στη φυλακή γράφει τις περίφημες επιστολές του, δεμένος και καταπονημένος, θεωρώντας τις αλυσίδες του «πνευματικούς μαργαρίτες». Εκφράζει μάλιστα τον φόβο μήπως η ανθρώπινη αγάπη των πιστών τον εμποδίσει από το μαρτύριο. Παρομοιάζει τον εαυτό του με σιτάρι που πρέπει να αλεστεί από τα δόντια των θηρίων, για να γίνει άρτος ευάρεστος στον Θεό.

Ο Ιερός Χρυσόστομος σχολιάζει ότι ο Άγιος Ιγνάτιος θεωρούσε τα στόματα των θηρίων πιο ήμερα από τις γλώσσες των τυράννων, γιατί τα μεν τον οδηγούσαν στη Βασιλεία του Θεού, ενώ οι δε τον κρατούσαν δεμένο στη γη. Έτσι, τόσο ο Παύλος όσο και ο Ιγνάτιος λάμπουν μέσα από τα δεσμά και το μαρτύριό τους.

Στο τέλος, του κηρύγματος ο Θεοφιλέστατος έθεσε το ερώτημα, ποια είναι τα δικά μας δεσμά; Είναι δεσμά για τον Χριστό ή δεσμά αμαρτίας; Σήμερα, τόνισε, οι άνθρωποι είναι συχνά δεμένοι με τις μέριμνες, τα υλικά αγαθά, το χρήμα, τις απολαύσεις και τα πάθη, χωρίς διάθεση θυσίας για τον Χριστό. Η αληθινή ελευθερία έρχεται μόνο με τη μετάνοια, την εξομολόγηση και τον πνευματικό αγώνα.

Το κήρυγμα ολοκληρώθηκε με την προτροπή του Θεοφιλεστάτου να αγαπήσουμε τον Χριστό όχι μόνο ως Αναστάντα, αλλά και ως Σταυρωθέντα. Μόνο τότε μπορούμε να γίνουμε πραγματικά «δέσμιοι Χριστού», συμμετέχοντας στη χαρά που γεννιέται μέσα από τη θυσία. Με αυτή την προοπτική, καλούνται οι πιστοί να εορτάσουν τα Χριστούγεννα με τον Χριστό στην καρδιά τους, δεμένοι μαζί Του, που είναι η χαρά, η λύτρωση, η ζωή και η ανάπαυση.

«Αν αγαπήσουμε το Χριστό, θα φτάσουμε να πούμε και εμείς, όπως ο Παύλος, ότι σε μας δόθηκε το χάρισμα όχι μόνο να πιστεύουμε στο Χριστό, αλλά και «υπέρ Αυτού πάσχειν». Να έχουμε δηλαδή τα δεσμά του Χριστού και να είμαστε δέσμιοι Χριστού. Η χαρά αυτή είναι αληθινή χαρά και ας μας αξιώσει ο Θεός αυτά τα Χριστούγεννα τα εορτάσουμε. έχοντας στην καρδιά μας το Χριστό μας, ο οποίος θα μας αναγεννά.»

